

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567](#)[Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VII](#)[Item Mythologia, Venise, 1567 - VI, 17 : De Sisypho](#)

Mythologia, Venise, 1567 - VI, 17 : De Sisypho

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[74\] : De Sisypho](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI

[Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 17 : De Sisypho](#) est une version augmentée de ce document

---

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 18 : De Sisypho](#) est une transformation de ce document

---

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 17 : De Sisypho](#) est une transformation de ce document

---

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ),

Res/4 Ant. 50

Formatin-4

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination 188r°-189r°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Sisyphé](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

---

se Ixionis, quam ceterorum omnium, qui apud inferos torquentur; quanto maiora hic beneficia a Deo acceperat: quoniam id preclare scriptum est, cui plus remittitur, is plus debet. Hoc est fabulam hanc ideo fuisse fictam, ut per hanc significarent antiqui maximè omnium vitiorum inuisam esse Diis immortalibus acceptorum beneficiorum obliuionem: atque id etiam multo magis cum quis non modo obliuiscitur, sed etiam iniurias infert pro beneficiis; quod scelus vindicem esse Deum deniq; experitur. Ac de Ixione satis, nunc de Sisypho dicatur.

De Sisypho.

Cap. XVII.

10

Sisyphus cuius filius fuerit non patet, què tamen nonnulli Aeoli fuisse ar bicrati sunt, cum illum Ouidi. & Horat. & Home. lib. 7. Iliad. ita Aeolidem appellauerit;

Σίσυφος Αἰολίδης, ἢ Ἰφὸ γλαυκῶτος Τριάδ' οἴου.

Sisyphus Aeolides, Glaucus de femine cuius editur.

Nam interpres Apollonii *ἢ ἀπὸ Αἰόλου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Αἰόλου*, non ab Aeolo scilicet, sed ab iis qui genus ducunt ab Aeolo, Sisyphum Aeolidem vocatū fuisse existimauit. Fuerunt qui putarint Meropen vnam ex Pleiadibus illi nupisse, de qua ita inquit Oul. in 1. Fall.

Septima mortali Merope tibi Sisypho nupsit.

Ex qua Glaucum, qui etiam Taraxippus vocabatur, qui fuit in Isthmo in hippodromo ab equis discerptus, & Creontem suscepit. Habuit ex aliis et feminis alios filios, Therandrum, Ornytionem, Alnum, Porphytionem, aliosque complures: atque Ephyram ciuitatem Peloponnesi habitauit, ut testatur Homerus Iliad. 7.

Ἰπὶ Αἰόλου Ἰφὸ γλαυκῶτος Σίσυφος ἰστορήθηται.

Ἰσθμῷ Σίσυφου Ἰσθμῷ, κρητὶστὸν οἶον ἀδερφῶν.

Est Ephyre vrbs Argi vicina feracis equorum, Sisyphus hic habitat, cuius prudentia mira est.

30

Hunc astutissimum omnium mortalium fuisse memorant; quippe cū Autolyce sua tempestate insignis & nobilis latronis, qui non solum iureiurando, sed etiam præligiis ita homines decipiebat, ut alias res pro aliis caperent, fallacias repulerit. Cum enim greges Sisyphi, qui tunc imperabat Corinthi, Autolycus aliquando occultasset, illosque mutatos reddere conaretur, frustra id egit; quoniam his gregibus Sisyphus suum nomen sub vngulis vna litera contentum inusserat. Id vbi vidisset Autolycus amicitiam contraxit cum Sisypho, atque illi Anticleam filiam in matrimonium dedit, ex qua nata est filia eiusdem nominis, quam Laertes pater Ulyssis postea uxorem duxit, de qua ita Home. meminit lib. 4. Odyss.

Ἐλθὼν ἐπὶ φυχῆς μητρὸς κατακίθηται,

ἄνταλκον Δουρῆτος μεγαλήτορος ἄνταλκον.

Τὴν ζῶσαν κατὰ λειμῶνα δὲ ἰλίης ἱπῶν.

Atq; anima accessit defunctæ deinde parentis Anticleæ alto Autolyce de femine natæ. Quam viuam liqui cum sacræ moenia Troiæ Accessi.

Fama

Mythologia

Fama est quod Iupiter Aeginam Afopi filiam in locum vocatum Phliu'em portavit, ut illam comprimeret, quam cum Afopus quaereret, non solum Sisyphus indicavit, sed etiam compressam à Iove fuisse dixit. At Afopus ut cognosceret, an vera essent, quae dicerentur, ad illam properavit: quam rem cum cognovisset Iupiter, hanc in insulam sui nominis vertit, & id supplicium Sisypho imposuit ut saxum quoddam prægrande assidue supra montem apud inferos portaret, quod ubi ad montis verticem accessisset, sua sponte revolvebatur ad radices montis, neque villa vi retineri poterat. ut ait Pausanias in Corinthiacis, & Home. luculentissime expressit lib. 4. Odyss.

10

ἔτι μὲν Πύρρον πένθος κρατερὸν ἔδειξε,
 ἄλλο βλάστηεν ἀλαφροῖσι κρηττοῖσι.
 ἔτι δὲ μὲν εὐρυπύμων χερσὶν ἔπειθε
 ἄλλο ἀνὴρ ἄλλοιο σπῆτι λέγει, ἀλλ' ἔτι μ' ἄλλο
 ἔπειθε Σισυφάδιον, τὸ δὲ ἀπὸ γένεσσι κρατῆρα
 ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου ἐκλάδεται ἄλλο ἀπὸ τῆς
 ἐπιπέδου τῆς ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου κρατῆρα
 ἔπειθε μὲν ἄλλοιο πένθος κρατερὸν ἔδειξε,
 ἄλλο βλάστηεν ἀλαφροῖσι κρηττοῖσι.

Sisyphon hic vidi duros perferre labores,
 Ambabus manibus portantem pondera saxi.
 Hic etenim manibus nixus, pedibusque, rotabat
 Ingens ad collem saxum; vis magna deorsum
 Sed voluebat idem, ut collem superare parabat.
 Rursus & id campum devolvebatur in imum.
 Tum miser hic rursus repecebas pondera, sudor
 Membra lauabar ei, labor est renovatus & idem.

20

Sisyphum mortuum esse in Isthmo & sepultum constat, ut est in Corinthi. apud Pausaniam. Non defuerunt tamen qui Sisyphum aliis de causis, & multo probabilioribus ad inferos deiectum id pati supplicium arbitrati sint: nam quidam dixerunt, quia, cum esset Deorum à secretis, arcana res Deorum diuulgasset, illud supplicium Deorum ipsorum iudicio apud inferos meruisse.

30

alii inquit illum variis tormentorum generibus hospites, qui ad illum accessissent, exeruciare solitum, quam obrem illi poenae merito apud inferos illum fuisse addictum. Atque haec omnia se esse illa sunt, quae de Sisypho ab antiquis memoriae sunt prodita. Nunc quid haec significant, inquiramus, ac primum omnium, explicatum fuit superius nihil magis diuinæ naturæ convenire quam beneficentiam, & liberalitatem, & benignitatem: nihilque tam repugnare quam crudelitatem & avaritiam, quippe cum crudelibus & avaris amicus Deus esse non possit: qui per beneficentiam viris bonis sit amicus. Cum enim Deus amet beneficos quantopere odio habere potendus est illos,

40

qui etiam bene de se meritis iniuriis afficiunt? Etenim cum à secretis Deorum factus fuisset Sisyphus, pro accepto tanto beneficio cum etiam fidem violaret, merito gravissima patitur supplicia. Sin in hospites etiam crudelis extitit, merito experitur quae sint crudelitatis praemia: quia omne improbitatis genus vindicem denique habet Deum. Si quidquam rursus in Deorum contumeliam locutus fuit, ac Deorum arcana vulgavit quominus Diis ab hominibus colerentur, nihil creditus est pati, praeter improbitatis ac sceleris gravitatem. ut igitur detererent homines ab avaria & à crudelitate; eosque ad liberalitatem, & humanitatem, & acceptorum recordationem adhortaren-

tur,

cur, & ad Deorum cultum, ad serbandam fidem magistratibus, & Regibus, qui nobis honorem detulerunt, hæc ficta sunt ab antiquis. Lucretius tamen libro tertio in eos hanc fabulam conuenire scribit, qui magistratus & honores à populo expetunt cum summa animi contentione; neque vnquam obtinere possunt, vel quòd indigni habeantur, vel quòd in hoc etiam maxima vis sit fortunæ. Sic enim ait Lucret.

Sisyphus in vita quoque nobis ante oculos est,
 Qui petere à populo fasces, squasq; secures
 Imbibit, & semper victus, tristisq; recedit
 Nam petere imperium, quod inane est, nec datur vnquam,
 Atq; in eo semper durum sufferre laborem;
 Hoc est aduerso nixantem trudere monte
 Saxum, quod tamen à summo iam vertice rursus
 Voluitur, & plani raptim petit equora campi.

Tanta vero præstantia fuit antiquorum artificum in fabulis consingendis, vt non vnã rem tantum sub his contineri voluerint, sed illas in diuersas sententias posse distrahi, vt multiplex vtilitas ex his caperetur. per hanc ipsam fabulam igitur homines ab ambitione reuocabant, quæ nihil propè est humano generi perniciosius: neque enim debet statim confugere ad laqueum, qui repulsam passus est, vel si præstantior ceteris exillat; sed arbitrari multa stultè fieri ab imprudente multitudine, aut ab inconsideratis iudicibus, cum maxima sit vbiq; insipientium copia. sin alicuius sceleris sibi conscius extiterit, qui passus est repulsam, tum debet vniuersæ vitæ suæ rationem examinare, & quod in se parum rectum cognouerit, corrigere; se ad probitatem quam maxime accommodare, seque dignum præbere, qui ceteris hominibus imperet: quippe cum nullum imperium sit vel felix vel diuturnum, vbi impuri, virtus bonis; stulti, sapientibus; imperiti, peritissimis in rebus administrandis dominantur. alii crediderunt Sisyphi saxum studiū esse mortaliū, atque collem illum sive montem esse vniuersum huius vitæ cursum: verticem ad quem sisyphus nitebatur saxum aduoluerè, esse tranquillitatem & animi quietem; inferos esse homines, Sisyphum animam. nam cum anima iuxta sententiam Pythagoricorū è cælo diuinitus in hæc corpora missa fuerit, quæ omnium diuinorum arcanorum fuit cõscia, nititur omnibus viribus ad felicitatem, vitæque tranquillitatem peruenire, quam alii in cumulandis opibus, alii in honoribus & magistratibus, alii in gloria & celebritate rerum gestarum esse arbitrantur, alii in scientiarum cognitione, alii in eximia corporis forma, aut sanitate, aut nobilitate, aut in rebus huiusmodi, qui cum re optata potiti sunt, rursus in imum rotabuntur, & qui ante in diuitiis comparandis erat anxius, nunc est in acquirendis honoribus, nunc in recuperanda valetudine sollicitus, atque ita semper in aliquam relabitur perturbationem, neque ad summam tranquillitatem potest vnquam peruenire. Sisyphus igitur à Ioue ad inferos detrusus non insulsè dictus fuit saxum frustra ad montis verticem aduoluerè, quod ad summum peruenisse videbatur, tum rursus deuoluebatur in planitiem. alii rem ad hist. traducunt, dicentes Sisyphum fuisse Teucri scribam, qui ante Homerum Troiana bella scripserit, à quo ceperit Homerus Illiada, qui cum arcana patefecisset quædam Troianis graue supplicium subiit.